

De la seva capacitat com instrumentista penso que no n'ha dubtat mai ningú. Fou un músic intel·ligent, segur, molt afinat i sensible. Tocava les sardanes amb un bon gust i coneixement de causa que poques vegades s'han repetit entre nosaltres.

Estic convençut que Josep Coll li donà a cada compositor el tracte escaient, mitjançant l'interpretació més adequada i fidel. Deixant de banda les inevitables concessions a un auditori no pas massa ensinistrat en qüestions musicals —encara privava el culte a la pura capacitat física— dedicà especial atenció als compositors que es desentengueren dels famosos "obligats" i es consagraren a fer música d'alta valoració.

El mèrit de Josep Coll radica molt més en la seva faceta d'instrumentista que no pas en la de compositor. Amb la seva tenora, Coll ens donà sempre una versió assossegada i clara de l'obra inclosa en programa. Això —tant normal—, a casa nostra té una vàlua extraordinària, car no sempre tothom ha seguit aquell principi de dignitat i de mesura, que hauria d'haver estat una norma sagrada pels nostres instrumentistes i les agrupacions musicals que els inclouen dins seu.

He parlat, en principi, del testimoni que conservem entorn de les qualitats interpretatives del mestre Coll, per mitjà del disc. Em sembla molt complexa enumerar-vos les in comptables gravacions en disc que dugué a terme amb la cobla "Barcelona". De totes maneres, si he de donar una opinió ran d'aquest apartat, indicaré que el punt culminant de la seva tasca interpretativa discogràfica, jo el situaria en la sèrie que enllestí poc abans de retirar-se, per a la casa "Columbia". Suposo que aquelles gravacions es deurién fer entre els anys 1955 i 1956, cuidant de dirigir la cobla l'inoblidable Joaquim Serra (mort l'any 1957). De tot aquell seguici de peces antològiques —pel que fa a la vàlua de l'obra i al nivell insuperable de la versió— jo faria esment de les seves interpretacions definitives de sardanes amb una arquitectura musical tan rica com "Nydia", "La pedregada", "Somni dolç", "Giberola", "Enyorança" i "Maria", de Juli Garreta; "L'abella i la flor" i "La vaca cega" d'Antoni Juncà; "Tornaboda" i "El rellotge de l'avi" d'Agustí Borgunyó; "La Masovera guapa" de Josep Blanch Reynalt i una sardana tan suggerent, sota qual-